

Prim. MUDr. Jan Sattran: Za svůj odkaz pro oftalmologii považuji zřízení a vyškolení chirurgů k vitreoretinální chirurgii

Prim. MUDr. Jan Sattran se po dvaceti letech ve funkci primáře Očního oddělení Nemocnice České Budějovice, a.s., rozhodl odejít do penze. Na oddělení bude nadále působit na zkrácený úvazek. Rád by vypomáhal v nitrooční operativě a dohlížel na vyšetřování očí u těžce nedonošených dětí. Kariéru této významné osobnosti naší nemocnice jsme probrali v rozhovoru.

Vraťme se na úvod do minulosti... Jaká byla vaše cesta do českobudějovické nemocnice?

V roce 1976 jsem maturoval na Gymnáziu Karla Šatala v Českých Budějovicích a následně nastoupil na Fakultu všeobecného lékařství Univerzity Karlovy v Praze, které jsem ukončil v roce 1982. Od srpna 1982 jsem byl přijat do tehdy Krajské nemocnice s poliklinikou III. typu v Českých Budějovicích – na Oční oddělení. Od té doby zde pracuji bez přestávky na plný úvazek, přičemž v tomto roce dovršuji 20 let ve funkci primáře oddělení.

Můžete zavzpomínat na začátky na Očním oddělení?

Považuji za obrovské štěstí, že jsem byl přijat do pracovního procesu v době primariátu MUDr. Aloise Timra, který se mi v maximální míře věnoval a po poměrně krátké době mi svěřoval složitější vyšetřovací metody (fluorescenční angiografie – tehdy ještě fotografickou metodou) a péči o diabetiky. Na druhou stranu mě záměrně neušetřil zástupu za chybějícího oftalmologa v Třeboni, kam jsem po dobu dvou let dvakrát týdně dojížděl. Přineslo mi to schopnost samostatného rozhodování nad řadou vážných případů, včetně péče o malé děti. Doktor Timr sám celý den pracoval ve společné ambulanci se všemi ostatními lékaři a k tomu, aby mohl provádět speciální vyšetřovací metody, si vyhrazoval čas po pracovní době. Dovolil mi, abych mu nahlížel přes rameno a do určité míry i pomáhal. Znamenalo to pro mě výraznou akceleraci ve vyšetřovacích metodách, které byly tehdy vyčleněny pro klinická pracoviště. Dodnes si podvědomě vzpomínám na různá upozornění, a to jak během vyšetřování, tak operací... Pro příklad budu citovat: „Netlačte na bulbus, všechny stehy musí být rovnoměrně dotaženy, aby nedošlo k nepravdělné lomivosti rohovky.“

Pan primář stejně tak neváhal důrazně upozornit na různá pochybení, kterých se nikdo z nás nevyhne, ale bez upozornění na ně je může začít brát jako normu. Mé chirurgické začátky od laseru až po vlastní chirurgii předního segmentu a operace odchlípené sítnice mám spojeny pouze s jeho osobou. Jeho komentáře, kterými při operacích nešetřil, byly vlídně pedagogické.

Po odchodu pana primáře Timra se v oftalmologii rozjela technologická a znalostní revoluce, běžnými se staly implantace nitroočních čoček u všech pacientů, velmi brzy dokonce čoček gelových.

Prim. MUDr. Jan Sattran | Foto: Jan Luxík

S jakou vizí jste nastupoval do funkce primáře?

Mým přesvědčením při nástupu do primariátu v roce 1999 bylo většinu lékařů, kteří byli manuálně zruční, vyučovat oftalmochirurgii, což se později ukázalo jako rozhodující při nástupu fluktuace lékařů směrem k privátním pracovištím, kam odešli.

Zmíníte některé významné projekty, které jste jako primář inicioval?

Mým rozhodnutím bylo prosadit zavedení operace zadního segmentu oka – takzvanou vitreoretinální operativu, která chyběla v celém kraji. Tento projekt byl ekonomicky velmi náročný, a navíc komplikovaný přesycením chirurgií šedých zákalů, na které v té době čekali pacienti až jeden rok. Podmínkou pojišťoven bylo zkrátit objednáci lhůtu těchto operací příslibem dalšího jednání o rozšíření naší péče. Během jednoho roku se nám podařilo zkrátit objednáci lhůty k operaci šedého zákalu na tři týdny a VZP v souvislosti s tím přistoupila k úhradě plánovaných operací na zadním segmentu oka. I to se ukázalo velmi přínosným, neboť se klinická pracoviště v Praze, Plzni a Brně začala, jednoduše řečeno, chovat regionálně a prosadit operaci zadního segmentu se stávalo čím dál větším problémem. Posledním rozšířením péče o naše klienty bylo zřízení makulárního centra pro pacienty s diagnózou věkem podmíněné

makulární degenerace, cévních uzávěrů a diabetických změn na sítnici.

Co považujete za svůj odkaz pro oftalmologii Jihočeského kraje?

Především zřízení a vyškolení chirurgů k vitreoretinální chirurgii, kterou provádíme pro pacienty celého kraje, stejně jako superkonziliární péči, řešení komplikací běžné operativy. Současně fungujeme jako oční traumatologické středisko. Ve své podstatě jsme krajským spádovým oddělením v oboru.

Čemu se budete věnovat v penzi?

Jsem 40 let ženatý, mám dva syny a dohromady osm vnoučat. Kontakt s rodinou při práci velmi trpěl, nemluvě o mých vlastních koníčcích. Po odchodu do důchodu se těším na zastižení vnoučat ve věku, kdy o mě ještě budou mít zájem. Co se týká hobby, tak jsem vždy tíhnul k technickým koníčkům – motorismu a sportovní střelbě. To vše šlo zcela stranou. V rámci styku s rodinou a věnování se zálibám doufám v „duševní omládnutí“. V nemocnici zároveň nadále zůstanu na zkrácený úvazek. Na závěr bych rád poděkoval vstřícnosti managementu nemocnice v postupném a velmi drahém vybavování našeho pracoviště, bez kterého by ani dobrý pocit z profesionálně odvedené práce nebyl možný.

Redakce